

Arrest

nr. 189 326 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 12 januari 2017 bevolen om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13.

1.2. Op 12 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*"Aan de Heer, die verklaart te heten:
naam: M.,*

voornaam: A.

(...)

nationaliteit: Marokko

alias:

D.M. (...), onderdaan van Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.01.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

In de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 03.11.2016 maakt betrokkene geen vermelding van familieleden op het Belgisch grondgebied. Artikel 8 van het EVRM is dus niet van toepassing.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 23.11.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden (9 maanden met uitstel)

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13 sexies dd. 12.01.2017) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006;

R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken

(R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 12.01.2017 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden

en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding [Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen [Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel

Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine)."

2.2. In een eerste onderdeel van het middel, uit verzoeker kritiek op de reden van het inreisverbod, die hij toelicht als volgt:

"1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Verzoeker werd in het kader van een strafrechtelijke *procédure* aangehouden en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan de helft met uitstel.

Hij werd op 12.01.2017 vrijgelaten uit de gevangenis en kreeg diezelfde dag ook een bijlage 13.

Ten gevolge van de bijlage 13 wordt aan verzoeker een inreisverbod (hierna: bijlage 13 sexies) afgeleverd.

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art 74/11

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Verzoeker betwist in casu de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek.

De middelen van verzoeker tegen de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek luiden als volgt:

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden: toegepast in huidige zaak kan enkel in geval van een gevaar voor de openbare en de nationale veiligheid geen termijn voor het vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde terwijl artikel 74/14, §3, 3° stelt dat verzoeker een gevaar dient te vormen voor de openbare orde EN voor de nationale veiligheid. De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat hij een gevaar is voor de openbare en nergens vermeld wordt dat hij een gevaar is voor de nationale veiligheid.

Met betrekking tot artikel 74/14 §3,1° het risico tót onderduiken wenst verzoeker op te merken dat verweerster geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico. Zij vermeldt dat verzoeker geen gekend of vast verblijfsadres terwijl verzoeker met zijn kenissen samenwoont.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Tot zover de middelen tegen de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek.

De bijlage 13 die werd afgeleverd aan verzoeker is nietig waardoor het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd niet langer staande kan blijven en bijgevolg vernietigd dient te worden.

Enkel in geval van een gevaar voor de openbare en de nationale veiligheid dient geen termijn voor het vrijwillig vertrek worden toegestaan.

In de beslissing tot verwijdering wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde terwijl artikel 74/14, §3, 3° stelt dat verzoeker een gevaar dient te vormen voor de openbare orde EN voor de nationale veiligheid. De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd zodat inreisverbod niet langer staande kan blijven."

2.3. Verzoeker betwist de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek en bevestigt dat zijn middelen hiertegen zijn gericht daar de *"de beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek [...] niet afdoende [is] gemotiveerd."* Vervolgens stelt verzoeker dat het bevel nietig is waardoor het inreisverbod niet langer staande kan blijven en bijgevolg dient te worden vernietigd.

Uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat een beslissing tot verwijdering, in casu het bevel om het grondgebied te verlaten, steeds een termijn inzake vrijwillig vertrek dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waarvan – in de gevallen voorzien in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet – kan worden afgeweken. Artikel 74/14, §3, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat in deze gevallen *"een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn"* wordt opgelegd. Hieruit volgt dat verweerder de keuze heeft een termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, gaande van een termijn van dertig dagen, tot minder dan zeven dagen tot nul dagen.

Aldus blijkt dat een beslissing aangaande de termijn voor vrijwillig vertrek uit het grondgebied onlosmakelijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de ene niet kan voortbestaan zonder de andere. Een beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd.

In casu blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat het bevel van 12 januari 2017 gepaard gaat met het bestreden inreisverbod en dat de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod zijn grondslag vindt in voormeld bevel, met name het ontzeggen van een termijn voor

vrijwillig vertrek waardoor de gemachtigde krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, verplicht is een inreisverbod op te leggen.

Blijkens artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet bevat het verzoekschrift onder meer het voorwerp van het beroep, met andere woorden, de aanduiding van de overheidshandeling waarvan de vernietiging wordt gevorderd. Het verzoekschrift moet immers zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als de verwerende partij inlichten over de juiste toedracht van het geschil dat wordt voorgelegd. Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging of schorsing die zou kunnen worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding. Het voorwerp van het geding moet in het inleidend verzoekschrift worden aangegeven en kan later in het geding niet meer worden gewijzigd. Bovendien mag een verzoeker het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overlaten om in zijn plaats het onderwerp van de vordering te bepalen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift als voorwerp van het beroep *“het inreisverbod dd. 12.01.2017 aan de verzoekende partij betekend op 12.01.2017”* aanduidt. Verder in het verzoekschrift wordt bevestigd: *“Huidig beroep wordt ingesteld tegen het inreisverbod van 8 jaar dat onterecht werd afgeleverd.”*

De inventaris bij het verzoekschrift maakt melding van twee stukken, stuk 1 *“bestreden beslissing”* en stuk 2 *“bijlage 13”*. De *“bestreden beslissing”* is de beslissing van 12 januari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

In casu is het voorwerp van het verzoekschrift de beslissing van 12 januari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod. In het verslag van de Raad ter terechtzitting werd het voorwerp van het onderhavig beroep als zodanig beschreven, hetgeen door de raadvrouw van verzoeker niet werd betwist.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 januari 2017 maakt derhalve niet het voorwerp uit van onderhavig verzoekschrift. Voorts blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt, dat verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen dit bevel.

Uit het betoog van verzoeker volgt dat zijn kritiek in wezen is gericht tegen het bevel van 12 januari 2017, dat hij nietig verklaard wil zien opdat als gevolg daarvan het inreisverbod komt te vervallen, en dit zonder dat hij evenwel een beroep tot nietigverklaring tegen dit bevel heeft ingediend.

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn redenering. Zoals hierboven aangegeven, is de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod in casu onlosmakelijk verbonden met de beslissing van 12 januari 2017 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit houdt in dat verzoeker zijn kritiek tegen de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod enkel nuttig kan laten gelden indien hij optreedt tegen het bevel van 12 januari 2017 dat gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, quod non in casu.

Nu verzoeker heeft nagelaten om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen het bevel van 12 januari 2017, kan hij voor zichzelf geen bijkomende beroepsmogelijkheid creëren door zijn kritiek met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te laten gelden in het kader van het bestreden inreisverbod. Een schending van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden weerhouden.

Om de hierboven vermelde redenen, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het eerste onderdeel van het middel geen betrekking heeft op het bestreden inreisverbod. Het eerste onderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.4. In een tweede onderdeel van het middel, uit verzoeker kritiek op de duur van het inreisverbod, hetgeen hij als volgt toelicht:

“Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 8 jaar 'omdat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn. Zij is de menig toegedaan dat verzoeker vanwege zijn veroordeling tot een gevangenisstraf van 18 maanden een ernstige bedreiging vormt voor de Belgische samenleving en daardoor een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Hoe is het mogelijk dat hem een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd omdat hij een veroordeling van 18 maanden zou hebben opgelopen vanwege bepaalde stommiteiten. Wat is het specifiek aandeel van conculant in het strafdossier geweest. Was verzoeker de kleine garnaal of de grote vis?

Hoelang was hij bezig met de feiten die hem ten laste werden gelegd? Bestaat er een kans dat verzoeker terug gaat hervallen en dat hij opnieuw strafbare feiten zal plegen? Toont de uitspraak van Correctionele Rechtbank van Antwerpen in casu niet aan, vanwege het uitstel van de straf, dat verzoeker toch niet zo'n groot gevaar voor de openbare orde vormt om hem een inreisverbod van 8 jaar op te leggen? Nergens in de bestreden beslissing wordt hierover duidelijkheid verschaft.

Het inreisverbod steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Zoals hierboven aangehaald is de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek een schending van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens werd er niet vermeld waarom er werd gekozen voor een termijn van acht jaar.

Er wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde omdat hij een gevangenisstraf zou hebben opgelopen voor de duur van 18 maanden waarvan de helft met uitstel.

De vaststelling van de veroordeling van verzoeker door de Correctionele Rechtbank kan er niet toe leiden dat de duur van het inreisverbod dat door verwerende partij werd opgelegd afdoende gemotiveerd is.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker heeft een feitelijke relatie met een vrouw met wie hij toekomstplannen heeft.

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van acht jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van acht jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod. (hierna: schending van het hoorrecht)

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien verzoeker zich met zijn Italiaans verblijfstitel van

onbepaalde duur in de komende jaren elders in Europa zou willen vestigen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van acht jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.5. Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat, overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *"door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*. In eerste instantie wordt de duur van een inreisverbod op maximaal drie jaar gesteld, maar uit het vierde lid van voormeld artikel volgt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

De Raad stelt vast dat met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk wordt gespecificeerd dat, in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, een termijn van acht jaar wordt opgelegd omdat de verzoeker *"[niet] heeft [...] getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren"*.

Deze vaststellingen worden als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

"Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

In de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 03.11.2016 maakt betrokkene geen vermelding van familieleden op het Belgisch grondgebied. Artikel 8 van het EVRM is dus niet van toepassing.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 23.11.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden (9 maanden met uitstel)

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Uit het bestreden inreisverbod blijkt derhalve dat de geldingsduur ervan voor de termijn van acht jaar is voorzien van een specifieke motivering die op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden inreisverbod wel meegedeeld en gemotiveerd waarom er wordt gekozen voor het opleggen van een inreisverbod met een termijn van acht jaar.

Verzoeker beschikt over de nodige informatie om zich tegen het bestreden inreisverbod met alle middelen van recht te verdedigen, wat overigens wordt bevestigd doordat hij in zijn verdere betoog inhoudelijke kritiek uit.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn inhoudelijke kritiek zijn veroordeling en zijn rol in het strafdossier tracht te minimaliseren. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker op 23

november 2016 door de correctionele rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld wegens deelneming aan vereniging verdovende middelen en wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, met een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 9 maanden met uitstel. Verzoeker kan niet ernstig betogen dat het in casu *“bepaalde stommiteiten”* betreffen. In zoverre verzoeker lijkt te willen suggereren dat zijn rol in het strafdossier beperkt is en dat hij niet lang met zulke feiten bezig was, stelt de Raad vast dat zulks niet blijkt uit het administratief dossier en dat verzoeker ook niets aanbrengt dat zulks aantoonst. Tenslotte, wat zijn rol ook was in het strafdossier, het staat vast dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan drugsmisdriven.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de *“maatschappelijke impact en ernst van deze feiten”*, waaruit de gemachtigde afleidt dat verzoeker door zijn *“gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief zijn betrokken bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip *“ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid”* valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

“46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.
47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.
54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Aldus blijkt dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet enkel verwijst naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker door de correctionele rechtbank, maar tevens de aard en de ernst van de als misdrijf strafbaar gesteld feiten, die aan de grondslag liggen van die veroordeling, benadrukt. Het tijdsverloop sinds het plegen ervan is zeer beperkt, daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de strafbare feiten heeft gepleegd op 5 oktober 2016 waarbij het bestreden inreisverbod dateert van 12 januari 2017.

Met zijn betoog dat het inreisverbod niet afdoende gemotiveerd is op basis van de vaststelling van de veroordeling door de correctionele rechtbank, gaat verzoeker geheel voorbij aan de elementen in de bestreden beslissing die betrekking op de aard en ernst van de strafbare feiten en het tijdsverloop sinds het plegen ervan.

Waar verzoeker lijkt te suggereren dat het uitstel van straf aantoonst dat hij toch niet zo een groot gevaar voor de openbare orde vormt, stelt de Raad vast dat nergens in het administratief dossier wordt bevestigd dat hem uitstel van straf werd verleend omdat *“hij toch niet zulk groot gevaar voor de openbare orde vormt”*. Verzoeker toont ook niet aan dat om die reden uitstel van straf werd verleend maar beperkt zich tot vage suggestieve vragen.

De gemachtigde benadrukt tevens dat verzoeker evenmin heeft getwijfeld *“om op illegale wijze in België te verblijven”*, waarbij wordt verwezen naar het feit dat verzoeker gebruik maakte van verschillende identiteiten, geen vast verblijfsadres heeft en nooit een poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Dit gegeven wordt niet betwist en vindt steun in het administratief dossier. Waar verzoeker stelt dat hij met zijn kennissen samenwoont, stelt de Raad vast dit een blote bewering betreft die niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs en nergens wordt bevestigd in het administratief dossier. De bewering doet bovendien geen afbreuk aan het feit dat verzoeker op illegale wijze in België verblijft.

De gemachtigde besluit vervolgens dat *“Gelet op al deze elementen”*, in casu *“het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde”* *“een inreisverbod van 8 jaar proportioneel”* is.

In zoverre verzoeker poneert dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu in casu ver te zoeken is en dat de sanctie te verregaand en volstrekt disproportioneel is, geeft verzoeker hoogstens te kennen dat hij het niet eens is met de beoordeling van de medische problematiek van de eerste verzoeker. Door louter te stellen dat het opgelegde inreisverbod *“onmogelijk als proportioneel kan worden aanzien”*, toont verzoeker niet aan dat gemachtigde, in het licht van alle van belang zijnde elementen, in casu de belangen van verzoeker versus de maatschappelijke impact van de drugsfeiten waarvoor hij werd veroordeeld en het belang van immigratiecontrole, kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de duur van het inreisverbod op acht jaren te stellen.

Verzoeker stelt dat hij een feitelijke relatie heeft met een vrouw met wie hij toekomstplannen heeft. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de gemachtigde op de hoogte heeft gebracht van deze relatie, waarbij de Raad opmerkt dat verzoeker, naar aanleiding van het invullen van de vragenlijst in het kader van zijn hoorrecht op 3 november 2016, geen melding heeft gemaakt van familieleden of een relatie op het Belgisch grondgebied. Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot een loutere en summiere bewering die niet wordt gestaafd met een begin van bewijs noch verder wordt verduidelijkt of geconcretiseerd. Met een dergelijke blote bewering slaagt verzoeker er geenszins in enige disproportionaliteit in de bestreden beslissing aan te tonen. Waar verzoeker plots een Italiaanse verblijfstitel van onbepaalde duur ter sprake brengt, moet ook hier de Raad vast stellen dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de gemachtigde op de hoogte heeft gebracht van een dergelijke verblijfstitel, ook niet in het kader van het hoorrecht. Bovendien blijkt ook hier sprake te zijn van een blote bewering daar verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt dat toelaat aan te nemen dat hij daadwerkelijk in het bezit is van een Italiaanse verblijfstitel. Ten slotte merkt de Raad op dat zelfs indien hij in het bezit van een Italiaanse verblijfstitel, het opgelegde inreisverbod verzoeker niet verhindert zich in een andere Schengenstaat te vestigen als hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, zoals in de bestreden beslissing ook duidelijk wordt aangegeven.

Derhalve maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat zijn individuele belangen in casu dienden door te wegen noch toont hij aan dat de keuze voor een inreisverbod van acht jaar in het licht van de elementen van de zaak niet op afdoende wijze is gemotiveerd.

2.7. In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht, die hij toelicht als volgt:

“Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie legt aan de Lidstaten het recht op behoorlijk bestuur op, meer bepaald de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalt artikel 41 van het Handvest dat het Recht op Behoorlijk Bestuur met name het recht behelst van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, heeft verweerster nagelaten om verzoeker te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van de zaak die verzoeker had kunnen aanreiken zoals dat hij een feitelijke relatie onderhoudt met een dame met wie hij toekomstplannen heeft. Partijen zijn nog steeds in afwachting van nodige documenten teneinde de aangifte bij de gemeente te kunnen doen.

Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens, dan had zij mogelijks een andere wending genomen, en bvb helemaal geen inreisverbod opgelegd om humanitaire redenen, of een inreisverbod van een beperktere duur.

In de bestreden beslissing heeft verwerende partij aangehaald dat de vragenlijst m.b.t. het hoorrecht werd ingevuld en dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van familieleden.

Verzoeker werd absoluut niet ondervraagd door de verwerende partij. Hij heeft geen kennis van één van de landstalen zodat bij het invullen van de vragenlijst een tolk diende aanwezig te zijn. Nergens uit het administratief dossier zal blijken dat verzoeker werd bijgestaan op dat ogenblik. Bijgevolg werd de vragenlijst alles behalve correct ingevuld.

Hoe dan ook, aan de hand van het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod van acht jaar, de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd, en de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht heeft geschonden."

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, merkt de Raad vooreerst op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op dit artikel kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het opleggen van het bestreden inreisverbod wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Dit bestreden inreisverbod moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van het hoorrecht, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker houdt voor dat hij absoluut niet werd ondervraagd. Dit betoog mist feitelijke grondslag nu uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat hij op 3 november 2016 werd gehoord aangaande zijn

specifieke omstandigheden en dat in het kader daarvan een vragenlijst werd ingevuld. Voorafgaand aan het gehoor werd verzoeker gevraagd welke talen hij spreekt. Hij gaf daarbij aan Frans te spreken. Het betoog in het verzoekschrift dat hij *“geen kennis [heeft] van één van de landstalen”* strookt dan ook niet met verzoekers eigen verklaring bij het gehoor van 3 november 2016. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij de bijstand van een tolk behoefde. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de vragenlijst niet correct werd ingevuld. Zo betwist hij niet dat hij geen familieleden of minderjarig kinderen in België heeft. Waar hij stelt dat hij een feitelijke relatie *“met een dame met wie hij toekomstplannen heeft”*, stelt de Raad vast verzoeker hiervan geen melding heeft gemaakt tijdens zijn gehoor op 3 november 2016, hoewel uitdrukkelijk werd gevraagd of hij een duurzame relatie heeft in België. Verder merkt de Raad wederom op dat verzoeker zich beperkt tot een loutere en summiere bewering die niet wordt gestaafd met een begin van bewijs noch verder wordt verduidelijkt of geconcretiseerd, zodat hij ook hier niet aannemelijk maakt dat het gehoor niet correct is verlopen.

Aldus besluit de Raad dat verzoeker enkel een vaag, theoretisch en ongestaafd betoog houdt. Hij toont niet aan dat hij enige dienstige informatie of elementen aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die zijn besluitvorming had kunnen beïnvloeden en hem ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt prima facie niet aangetoond.

2.8. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder “middel” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, hij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing werden geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.9. Uit wat hierboven wordt besproken, volgt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing en in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht aanvoert alsook van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, besluit de Raad, gelet op bovenstaande elementen, dat verzoeker niet aantoonde dat de bestreden beslissing met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding, of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen, noch dat in bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enige middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES